

Cho và nhận

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 19:03

Một hôm, một sinh viên trẻ có dịp đi dạo với giáo sư của mình.

Vị giáo sư này vốn thường được các sinh viên gọi thân mật bằng tên "ng&#i b&#n của sinh viên" vì sự thân thiện và tận tình của ông đối với học sinh.

Trên đường đi, hai người bắt gặp một đôi giày cũ nằm giữa đường. Học sinh nghĩ đó là đôi giày của một nông dân nghèo làm việc vất vả một cánh đồng gần bên, có lẽ ông ta đang chuần bị kết thúc ngày làm việc của mình.

Anh sinh viên quay sang nói với vị giáo sư: "Chúng ta hãy thử trên chiếc ghế của nông dân xem sao. Em sẽ giúp giày của ông ta rời khỏi đây và em cùng trở về vào sau nhà ông bạn kia để xem thái độ ông ta ra sao khi không tìm thấy đôi giày."

Vị giáo sư ngăn lại: "Này, anh bạn trẻ, chúng ta đừng bao giờ đem những người nghèo ra để trên chiếc ghế vui cho bạn thân. Những em là một sinh viên khá giả, em có thể tìm cho mình một niềm vui lớn hơn nhiều như vào những người nông dân này đây. Em hãy đặt một đồng tiền vào miệng

Cho và nhón

Tác Giả: Saigon Echo s&#u t&#m
Thứ Hai, 14 Tháng 6 Năm 2010 19:03

chi&#c gi&#a ông ta và ch&# xem ph&# n &#ng ông ta ra sao."

Ng&#i sinh viên làm nh&# l&#i v&# giáo s&# ch&# đ&#n, sau đó c&# hai cùng tr&#n vào sau b&#i cây g&#n đó.

Ch&#ng m&#y ch&#c ng&#i nông dân đã xong vi&#c và băng qua cánh đ&#ng đ&#n n&#i đ&#t gi&#y và áo khoác c&#a mình. Ng&#i nông dân v&#a m&#c áo khoác v&#a x&# chân vào m&#t chi&#c gi&#y thì c&#m th&#y có v&#t gì c&#ng c&#ng bên trong, ông ta cúi xu&#ng xem đó là v&#t gì và tìm th&#y m&#t đ&#ng ti&#n. S&# kinh ng&#c bàng hoàng hi&#n rõ trên g&#ng m&#t ông. Ông ta chăm chú nhìn đ&#ng ti&#n, l&#t hai m&#t đ&#ng ti&#n qua l&#i và ng&#m nhìn th&#t k&#. R&#i ông nhìn kh&#p xung quanh nh&#ng ch&#ng th&#y ai. Lúc b&#y gi&# ông b&# đ&#ng ti&#n vào túi, và ti&#p t&#c x&# chân vào chi&#c gi&#y còn l&#i. S&# ng&#c nhiên c&#a ông đ&#ng nh&# đ&#c nh&#n lên g&#p b&#i, khi ông tìm th&#y đ&#ng ti&#n th&# hai bên trong chi&#c gi&#y. V&#i c&#m xúc tràn ng&#p trong lòng, ng&#i nông dân qu&# xu&#ng, ng&#c m&#t lên tr&#i và đ&#c to l&#i c&#m t&# chân thành c&#a mình. Ông bày t&# s&# c&#m t&# đ&#i v&#i bàn tay vô hình nh&#ng hào phóng đã đem l&#i m&#t món quà đúng lúc, c&#u giúp gia đình ông kh&#i c&#nh túng qu&#n, ng&#i v&# b&#nh t&#t không ai chăm sóc và đàn con đang thi&#u ăn.

Anh sinh viên l&#ng ng&#i đi vì xúc đ&#ng, n&#c m&#t giàn gi&#a. V&# giáo s&# lên ti&#ng: "Bây gi&# em có c&#m th&#y vui h&#n lúc tr&#c n&#u nh&# em đem ông ta ra làm trò đùa không?" Ng&#i thanh niên tr&# l&#i: "Giáo s&# đã đ&#y cho em m&#t bài h&#c mà em s&# không bao gi&# quên. Đ&#n bây gi&# em m&#i hi&#u đ&#c ý nghĩa th&#t s&# c&#a câu nói mà tr&#c đây em không hi&#u: "Cho đi là h&#nh phúc h&#n nh&#n v&#".